

- Kedves testvérek!

Az egyház útmutatása szerint a nagyböjtben húsvét megünneplésére készülünk. Ennek a készületnek része, hogy bűnbánatot tartunk, és az egyház szentségeivel, a bűnbocsánat szentségével élünk. Ennek része az is, hogy figyelünk egyházunk útmutatására ebben az esztendőben. A szent évben különös módon is a remény gondolatát tárja elénk az egyház. S mennyire szükségünk is van arra, hogy akár életutunkat, akár bűneinket, jóra törekvésünket, minden elemét az életünknek a reménnyel összefüggésben nézzük.

A mostani alkalommal a cselekvő reményről szeretnék néhány gondolatot megosztani kedves testvérekkel, hiszen az elmúlt hetekben szó volt arról, hogy reményre vagyunk megváltva. Reményben nem csalatkozunk, ha csak ebben a földi életben reménykedünk, akkor szájalomra méltóak vagyunk, mert milyen a megküzdött remény. Milyen a zarándok remény és milyen a mai napon a cselekvő remény. Nagyon szépen beszél erről a 26. zsoltár, amikor ezt olvassuk: „Remélj az Úrban bátran cselekedj. Szíved legyen erős és hagyatkozz az Úrra.” Ezt szeretnénk tenni. Remélni az Úrban, bátran cselekedni, erős szívűen és mindenben az Úrra hagyatkozni. Ez Isten gyermekeinek a szabadságának az élményét adja.

Ahogy eddig tekintettünk a reményre, néhány gondolatot csak megismételnék. A remény elválaszthatatlanul az életünknek a része. Pontosan tudjuk, hogy az az ember, aki nem remél, nincs jövője. Az az ember, aki bűnt követ el, nem bíz a jövőben. Nem bízik az Istenben sem. A remény ajándék az Istentől, de meg kell küzdeni érte. Megkapjuk a keresztségünkben, hogy oda tartozunk Jézus Krisztushoz, de mégis meg kell küzdeni ezért. A bűneink reménytelenségünket mutatják meg. És amikor reménytelen vagyok, akkor könnyen belemegyek a mihaszna kompromisszumba, a bűnbe. Ezért is fontos, hogy a reményünk az élő erre eleven, dinamikus legyen, és ezért is fontos, hogy cselekvő, bátor legyen a reményünk. Ez nem egy visszavonuló, nem egy megbújó magatartás, hanem egy nagyon örömteli, dinamikus, az életet szolgáló magatartás. Ebben persze benne van a harc, a küzdelem, az éberség. Benne van az is, hogy a reményeinket, reményünket sokszor meg kell tisztítani.

Nagybőjtben ez történik. Hányszor és hányszor bízom megszerzett javaimban, megszerzett sikerben, kivívott, talán társadalmi pozíciómban, és úgy gondolom, hogy ez számomra elegendő is. Nem elegendő, mert ez nem a hosszú távú, nem az istenes remény. És az is feladatunk, hogy a remény embereiként a remény kultúráját tudjuk teremteni, hiszen ez az, ami az embernek megfelel.

Milyen a cselekvő remény? Néhány gondolatot először arról, hogy a cselekvő reményben hogyan mutatkozik meg az én személyes hitem, illetve a személyes hitéletemben hogyan mutatkozik meg a reménynek a jelenvalósága. Néhány jellemző: A cselekvő reményhez szükség van arra, hogy én akarjak fejlődni, akarjak növekedni, növekedni hitemben, emberségemben. Ez nem csak egy fiatal életkornak a kíváncsága. Az az ember, aki erről lemond, a növekedésről, hogy emberibb ember legyek, lemond a reményéről. Nincs benne remény. És az fordítva is igaz, ha van reményem, akkor akarok növekedni. És ezt elfogadom a másiktól is bármikor, bár akárhányszor csalódtam is talán másokban, vagy éppen embertársaimban.

A személyes hitéletemben a reményem úgy mutatkozik meg, hogy bátran vállalom, hogy akarok imádkozni önmagamért, akarok imádkozni egyházamért. Vagyis az imádság jelen van az életemben. Nagyon sokszor, amikor hitünkről, beszélünk, akkor hitéletünk nehézségeiről szinte elsőként említjük azt meg. Nem tudok imádkozni, nincs idő az imára, elkalandozik a gondolatom, és még számtalan ilyen példát lehetne hozni. Valóban így van, meg kell érte küzdeni. XVI. Benedek pápa erről beszél. Az imádság az a hit gesztusa. A hittel tudom megélni. Mégpedig az örök élet hitébe vetett reményem miatt van bátorságom imádkozni. Mert akkor más jelentősége van az időnek, a feladatnak, a küzdelemnek.

Amikor az ima nem csúszik ki a napomból, nem olyan időt szánok az imára, amikor már előre lehet tudni, nem tudok odafigyelni, hogy nem lesz elég energiám rá. Ugyancsak a cselekvő reményhez tartozik az is, hogy minden nap tudatosan akarom tenni a jót. Legalább egyet, egy jó cselekedetet, amit azért teszek, mert kifejezetten meg akarom mutatni, bízom az Istenben, mert van reményem. Hiszen a jó cselekedet az a reménynek a jele. Azért teszem a jót, mert reménykedem abban, hogy a jó az jóvá teszi a közösséget, a jó az engem is jóvá tesz, a jó az Istenre irányítja a figyelmemet. Minden nap tenni a jót, nem belefáradni. Ne fáradjatok bele a jó cselekedetekbe - figyelmeztet Pál apostol

bennünket.

Ugyancsak a személyes hitéletünkhöz tartozik a reménynek a megvallása akkor, amikor - és ez nagyon nagy próba,- amikor hajlandó vagyok bocsánatot kérni vagy megbocsátani. Amikor hiszem, hogy jó, hogy jelen van az életemben a kiengesztelődés és benne van az életemben a békeességteremtésnek a gesztusa. Sokszor csak odáig jutunk, hogy megállapítjuk, békétlenség van. Talán még a békétlenség okát is, talán még a felelőssé is, akár saját magamat is. De a krisztusi remény továbbvisz bennünket. Nem csak ezeket a fájdalmas tényeket engedi megállapítani vagy láttatni, hanem azt mondja, hogyan légy a békeességteremtésnek az eszköze. Mert te ezt meg tudod tenni. Mert van reményed. Nem azért, mert annyira erős vagy, mert hibátlan vagy, hanem azért, mert a reménységed az üdvösségre szól. Ha nem erős a reményem az üdvösségben, az örök életben, akkor gyenge lesz az esélyem a megbocsátásra vagy a bocsánatkérésre. A megbocsátás, bocsánatkérés az nem valami személyek közötti alku, nem valami ésszerű belátásnak az elérése, hanem az üdvösség reménye.

Tudatosan akarom cselekvően megélni a reményemet akkor, amikor tudatosan élem az isteni derűt. Milyen sokszor engedjük magunkra hatni a szomorúságot. *És kezdődik persze a kritikával, a panaszkodással, a másoknak a bajainak, problémáinak a fölemlegetésével, hibáinak az emlegetésével, és észre sem veszem, hogy rengeteg időt töltök el azzal, ami nem jó, ami nem épít, ami nem előre mutat, és elveszi a derűt a lelkemből.* Mert ezek a dolgok, ezek úgy tűnnek, úgy tűnhetnek, mintha én képes lennék megoldani. Ámde nem vagyok képes, tehát még a derűt is elveszi a lelkemből. Tudatosan élni az isteni derűt, ez pedig nem más, mint a jövő akarása. A derűben, a mosolyban, akár a humorban is - figyelmeztet Ferenc pápa erről bennünket - benne van a jövő akarásában. Az az ember, akinek nincs derűje vagy nincs humora, még a jövőt sem akarja. Pedig úgy gondoljuk, hogy ez egy fölösleges életünk járulékos eleme. Van, akinek van, van, akinek nincs, így is lehet élni, meg úgy is, pedig nem. *A derű az mindig túlel bennünket, a jövőbe veti a bizalmunkat.*

Ugyanígy reményem megvallásához tartozik a veszteségeimnek, a szenvedéseimnek az elfogadása. Mi mindig győzni akarunk, mindig győztesei

akarunk lenni az életünknek. Éppen ezért nagyon fájdalmas, amikor veszteséget élek meg, amikor korlátokkal, megoldhatatlan helyzettel találkozom, egy betegséggel, szeretteim betegségével.

És miért és hogyan tudom élni ezekben a helyzetekben a reménységet úgy, hogy megvallom: hiszem a test feltámadását és az örök életet. És fordítva, mert hiszem az örök életet, hiszem a test föltámadását, ezért a veszteségeim, a szenvedéseim nem a véget jelentik, hanem az Istenben való növekedésnek a lehetőségét. Hiszem a test feltámadását és hiszem az örök életet. Vagy most a betegek szentségének a kiszolgáltatása előtt is hitvallást teszünk. Megvalljuk az Atyát, a Fiút, a Szentlelket, és megvalljuk az örök életbe vetett hitünket. Ez a reménységünknek a cselekvő remény abban is megmutatkozik, hogy hajlandó vagyok erőfeszítést tenni, mégpedig akár szellemi erőfeszítést is azzal kapcsolatban, hogy megvallom a reménységemnek az okát, alapját. I. Péter levélben olvassuk: Álljatok készen, ha valaki reménységetek okáról kérdez benneteket. És ez szükséges. Szükséges, hogy értelmileg intellektussal is meg tudjam fogalmazni a reményemnek az okát és elmondani tanúságtévként módon. Miért? Mert tudom, kinek hittem. „Hűséges az, aki az ígéretet tette” - mondja Pál apostol a római levélben. Ezért tudjuk megvallani a reménységünk okát.

A cselekvő remény abban is megmutatkozik testvérek, amikor merem, akarom tenni a szeretet konkrét, közvetlen, reális, valós cselekedeteit. Ez pedig azt jelenti, hogy igenis keresztény hitünk értékeli az emberi életnek a valóságát, az emberi létet, annak minden elemével, a növekedéssel, fejlődéssel, az öregedéssel, betegséggel, kapcsolatokkal, veszteségekkel. S mert ezt mind-mind értéknek tartjuk, ezért van bátorságunk a szeretet konkrét, közvetlen cselekedeteit tenni. Azt, amire a másoknak szüksége van, ami a mások javát, ügyét szolgálja. Cselekvő remény. Gondolhatunk az irgalmasság testi-lelki cselekedeteinek a gyakorlására. Nem véletlenül alakult ki egyházunk hagyományában ezeknek a sora, mert ezek mind-mind az üdvösséget hivatottak szolgálni és az emberi lét konkrét igényeit fogalmazzák meg, illetve arra adnak választ.

Amikor a reményt cselekvő módon akarjuk megélni, akkor ebben megmutatkozik a közösségnek a teremtése is. Akarok közösségben lenni a

másikkal. Hiszen a remény lesz a közösségnek a rendező elve. A remény lesz az, ami a közösségben értéket, kultúrát fog teremteni. *Az az ember, aki reménységét bátran éli meg, az képes ünnepet teremteni a másik számára.*

Sok mindennel vádoljuk korunkat. Egy ilyen kiemelkedő jellemzője egészen biztos az, hogy nem vagy alig akarunk ünnepelni. És ez igaz a családi ünnepekre, igaz a közösségi ünnepeinkre. Sajnálatos módon igaz az egyházi ünnepeinkre is. Mintha nem akarnék ünnepelni. Pedig a remény teremt ünnepet. Remény ad erőt, hogy ott legyek. Remény ad erőt, hogy erőfeszítést tegyek az ünnepért. Remény ad erőt arra, hogy akarjak találkozni a testvéreimmel. Akarjam közösségben megújítani, megerősíteni a hitemet. Milyen nagyszerű, hogy itt vagyunk húsvét közelében. Milyen jó lenne csak ígéretet tenni arra, hogy amennyire egészségem, erőm engedi, akarok ünnepelni, részt akarok venni az ünnepben. Ez az erőfeszítés a reményem megélése, de az ünneplés a reményemet fogja erősíteni. Pál apostol figyelmeztet bennünket a római levél 12. fejezetében: A reményben legyetek derűsek, béketűrőek. Állhatatosnak lenni reménységünk megvallásában.

Testvérek, amikor a cselekvő reményről gondolkodunk, akkor jó látni azt, hogy az üdvösségre vezet bennünket a remény. Amikor a reménynek a cselekedeteit tesszük, akkor az üdvösséget munkáljuk. Saját magunkét, a ránk bízottakét is. Jó tudni, és ezekkel a gondolatokkal szeretném befejezni közös katekézisünket, hogy az egyházunk reménye vezet bennünket. Az az egyház, akiben bízunk, aki fölnevelt. Jó látni, hogy Krisztus a mi reménységünknek a szerzője, ami húsvéti reményünk vezet bennünket, aki a halálból mint győző tért vissza, majd énekeljük, ünnepeljük nagyszombat éjszakáján. Aki az élettel ajándékozza meg azokat, akik hisznek benne.

Jézus Krisztusban és az Ő egyházában biztos utunk van az Atyához. Erről hallottunk a mai evangéliumban. Aki megtartja Jézusnak a parancsait, tanítását, igazságra jut, az igazság szabadságra vezet, és ebben a szabadságban ismerjük fel, hogy az Isten az én Atyám, aki szeret, aki irgalmas, aki éltetni akar.

Befejezésként egy két zsoltárrészletet szeretnék felolvasni, ami bátorítson bennünket a készületnek a hátralévő részére és közös készületünkre is. A mi

lelkünk az Úrra hagyatkozik, Ő a mi segítőnk, a mi oltalmunk. Benne örvend a szívünk, az Ő szent nevében remélünk. Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk.

Remélj az Úrban, bátran cselekedj. Szíved legyen erős és hagyatkozz az Úrra.
(26. Zsoltár)

Az Úristen áldjon bennünket közös készületünkben és az egymásért való imádságban.